

ΣΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ ΝΟΡΑΣ ΜΠΟΥΡΚΕ

ΜΙΑ ΣΦΑΙΡΑ ΣΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ

Τέντυ Κούπερ, ήταν ένας ύψιλλος νέος, μ' όμορφο πρόσωπο και γενρά αθλητικά χέρια. Ζούσε μακριά από τη Νέα Υόρκη, εκεί κάτω στο έξωτικό Κάμερ Σάλ, στις Φιλιππίνες. Είχε ένα μικρό σπίτι εκεί κάτω και δυο ιθαγενείς υπηρέτες και περνούσε τις μέρες του όνειροπλώνοντας τις ξανθές και σουαλές γυναίκες της πατρίδας του.

Πιο πέρα, κοντά στο ποτάμι, ήταν το μεγάλο ύπστατικό του προσαμένου του 'Ο Ρόντ Χούσκινσον ζούσε από χρόνια εκεί κάτω, μ' άδεν είχε πολύ καιρό που είχε παντρευτεί μιά όμορφη νέα με πλατινένια μαλλιά, τη γλυκεία Σίλλεϋ, μιά όμορφη γυναίκα με φαινίνα μάτια. 'Ο Τέντυ πήγαινε συχνά στο σπίτι του Χούσκινσον και δέν είχε άργησει ν' άπροσέχη π' άποιστάμενος του δέν φαινόταν και τόσο τρυφερός με τη γυναίκα του. Μεθούσε κάθε βράδυ με ούσκο και το πρ' άμ' βραδυ κεράλι, έπιαινε τους ιθαγενείς υπηρέτες του και πήγαινε κυνήγι στη ζουγκλα...

Ένα βράδυ λοιπόν, ο Χούσκινσον, ύστερ' άπό το τέταρτο ούσκο, γύρισε κι έπαι στον Τέντυ Κούπερ:

—Ξέρεις, Τέντυ; Άδσιο θ' άθ παμε κυνήγι κι' οι τρεις. 'Εγώ, έου κι' η Σίλλεϋ. Μου εη-παι πως θ' ά συναντησουμε ειη ζουγκλα μιά ύπεροχη τυγρι!...

Και ζεσπώνοντας σ' ένα ηχηρό γέλιο, κυτταζε την όμορφη γυναίκα του.

—'Ε, τι λές κι' έου, Σίλλεϋ; 'Εκεινη έρριξε μιά ματια στον Τέντυ Κούπερ κι' ύστερα του άπανησε δειλά:

—Μ' άκενος ο τρελλός;... 'Εκεινος ο ιθαγενής, πού τρελάστηκε άπό το «άμοκ»;...

—'Ε, ιστορίες! έκανε ο Χούσκινσον, άδειάζοντας το πεμπτο ποτηρι. Θ' ά εχουμε μαζύ μας τις καραμπίνες μας. Μηπως είνε τρελλός απ' το «άμοκ» είνε π' άπο επικινδύνος άπό μιά τυγρι;

—'Εγώ θέλω ν' άπο δώσης ένα πιστόλι, Ρόντ... έκανε η όμορφη γυναίκα του.

—'Οχι, όχι! φώναξε ο Χούσκινσον, μεθυσμένος. Δέν σου χρειάζονται εόενα πιστόλια, Σίλλεϋ!...

Κι' άρπαξε μιά όλλη μπιτίλια ούσκο. Σ' ά λίγο την ειχε άδειασει ως τη μέση και ροχαλιζε με το πρόσωπο κατακόκκινο, πάνω στην φάβηνη πολυθρόνα του. 'Η Σίλλεϋ τότε κυτταζε παρ' άνενα τον Τέντυ και του ειπε χαμογελώντας:

—Πάμε καλύτερα στη βερ' άντα... Καθώς βλέπετε, ο Χούσκινσον είνε άπαισιος!...

'Ο Τέντυ Κούπερ δέν ειπε τίποτα. Την ακολουθούσε στη βερ' άντα και κάθισε δίπλα της κάτω άπό τ' ά τροπικά λουλούδια, πού τους μεθούσαν με τις εωδιές τους.

—Τέντυ, ειπε τότε η Σίλλεϋ, θ' άπο δώσης έου ένα περίστροφο;

—'Εόχαριστ' άς. έκανε ο Κούπερ.

Κι' έβγαλε άπό την τσέπη του ένα μεγάλο Γερμανικό περίστροφο.

—Μ' έ μιά σφαιρα, μπορεί ν' άσκοτώση κανεις κι' ένα βουβαλο!... της ειπε.

'Η Σίλλεϋ χαμογελάσε. 'Επειτα οσθαρεύτηκε πάλι. —Φόβαμαι στ' άλήθεια έκεινο τον ιθαγενή πού τρελλάθηκε άπό το «άμοκ». Λένε πως σφάξε οποιον πέσει στα χέρια του.

'Ο Κούπερ δέν άκουγε τ' ά λόγια της. Τ' ά άραμ' ά της τον ειχε μεθύσει περισσότερο άπό τις εωδιές των τροπικών λουλουδιών. 'Αξάφνα σηκώθηκε για ν' άπο ύποκύψη στον πειρασμό.

—Άδριο... ειπε. Άδριο άδριο για το κυνήγι.

Και κατέθηκε σαν τρελλός άπό τη βερ' άντα. 'Η Σίλλεϋ άπό μινε ρεμψόδης, κρατώντας το Γερμανικό πιστόλι στα χέρια. 'Η νύχτα ήταν θερμή, γεμάτη διαπερατικά άρώματα, βυθισμένη σ' έ μιά άλλόκοτη σιωπή όνειρου...

Τ' ά πρ' ά, ξεκίνησαν κι' οι τρεις για τη ζουγκλα. 'Η Σίλλεϋ, με τις κίτρινες ύπότες και την κυνηγετική στολή φάηκε στον Κούπερ π' ά όμορφο. Κατά τ' ά βράδυ, κατασκηνώνοντας σ' ένα έξω-φάτο. 'Ο Κούπερ, όπως κι' οι άλλοι, ήταν κατακόκκος κι' άποκοιμήθηκε άμέσως. Μ' ά κατά τις δέκα η ώρα ζύπτησε άπότομα, βέβαιος πως κάποιος πλησίαζε στη σκηνή του. Πήδηξε λοιπόν άπο την αϊάρα του, άρπαξε την καραμπίνα και άναψε τον ηλεκτρικό φανό του.

'Η Σίλλεϋ, κατάγλωμη με τη μεταξωτή πυτζάμα της ζεσκιόμένη, στεκόταν στην είσοδο της σκηνής τρέμοντας σύγκορη.

—'Εού, Σίλλεϋ!... φώναξε κατάπληκτος ο Κούπερ.

—'Ω, Τέντυ!... έκανε κεινη κι' έγειρε στην άγκαλιά του.

'Ο Κούπερ τότε, σαν τρελλός, άρχισε ν' ά τη γεμίζι μ' άγρια φίλια στο πρόσωπο, στα μαλλιά, στο γυμνό στήθος. 'Υστερα, σαν συνήλθε, έάπλωσε τη Σίλλεϋ στην αϊάρα του. Τ' ά πόδια της ήταν γυμνά και καταμειωμένα...

—'Τι έχεις, άγάπη μου; 'Ιι ανεύνη; τη ρώτησε, χλωμιάζοντας.

—'Ω, Τέντυ, έκανε πάλι η Σίλλεϋ. 'Ο Ρόντ βρήκε το Γερμανικό πιστόλι κι' έξω φρενών το άδειασε και 'έρριξε τις σφαιρες έξω άπό τη σκηνή μας. 'Επειτα, μεθυσμένος όπως ήταν άπό το ούσκο, βγήκε έξω, πλαστημ' άντας όλο τον κόπο.

'Εκείνη τη στιγμή, μισ' άπο τ' ά δέντρα, άκούστηκε ένα άπαισιό ούρλιασμα. 'Ηταν ο τρελλός!... 'Ο ιθαγενής πού ειχε τρελλάθει άπό το «άμοκ».

'Η Σίλλεϋ άνατριχίαισε κι' έκλεισε τ' ά μάτια της.

—'Ο Ρόντ, συνέχισε κατόπι, χύμηξε πάνω του, δίχως ν' ά ερη τί κάνει. 'Ολοι οι ύπερέτες, πανικόβλητοι, τ' ά εχ' άν βάλει στα πόδια και τον εχ' άν άφήσει όλομόναχο!... 'Ο τρελλός άρχισε ν' ά παλεύει με λύσσα κι' άξάφνα ο Ρόντ έχασε τις αισθησεις του και σωριάστηκε μπροστά στα πόδια του. 'Εγώ τότε, τρομοκρατημένη, άρχισα ν' ά τρέχω με γυμνά πόδια κι' έφτασα μισοπεθαμμένη μπροστά στη σκηνή σου. 'Εκείνη τη στιγμή ζύπτησε, Τέντυ, κι' άναψε τον ηλεκτρικό φανό σου...

'Ο Κούπερ, τρέμοντας άπό τη συγκίνηση, της χάιδεσε τ' ά μαλλιά.

—Μ' είνε έδω, Σίλλεϋ... της ειπε. Θ' ά σου άφησω τους πιστούς ύπερέτες μου. Πρέπει ν' ά π' άω έκει κάτω. Πρέπει ν' ά δ' ά π' άπογινε ο Χούσκινσον... Κι' όμορφη έξω άπό τη σκηνή του. 'Υστερ' άπό δέκα λεπτά της ώρας, βρισκόταν μπροστά στο πτώμα του Χούσκινσον. 'Ο τρελλός δέν του ειχε κόψει το λαιμό. Μ' ά, απ' το ξεσκισμένο στήθος του φαινόταν η καρδιά του. Καί σ' αυτή την καρδιά ο Κούπερ ειχε μιά σφαιρα... Μιά χοντρή σφαιρα από Γερμανικό περίστροφο!...

'Ο Τέντυ Κούπερ παρ' άρτης κι' αυτός την έξοχη και κατέθηκε στο Κάμερ-Σάλ. Δέν μπορούσε π' ά να ζήση έκει κοντά στο θέατρο του δράματος.

Ένα βράδυ, στην «Αμερικανική Λέσχη» συνάντησε τον δόκτωρ Ούλσων.

—'Εμαθα, του ειπε κ' ενος, ότι έπιασαν τον τρελλό. Μ' ά δέν μπορεί φυσικά ν' ά π' ά τίποτα άπό το θάνατο του Χούσκινσον. Κρίμα!... Γιατί έγώ, φίλε μου, έχω τη γνώμη ότι ο Χούσκινσον δέν ήταν θύμα του «άμοκ». Ναι, ναι... 'Ο φίλος μας π' άθανε άπο μιά σφαιρα...

'Ο Κούπερ τον κυτταζε στα μάτια κι' άνατριχίαισε.

—'Τι θέλετε ν' ά π' ά; τον ρώτησε.

—'Ω, άπίλυστα, του άπανησε ο δόκτωρ Ούλσων, θέλω ν' ά

('Η συνέχεια εις την σελ. 909)

Γύρισε μ' ένα άμ'όκ, στο σπίτι του

ΟΙ ΤΡΟΜΕΡΟΙ „ΓΙΑΤΡΟΙ ΚΑΤΑΔΙΚΟΙ” ΤΗΣ ΓΟΥΪΑΝΗΣ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 887)

μολόγησε ότι τὸ δηλητηριώδες φεΐδι τὸ εἶχε ἕνας «γιατρός-κατάδικος», ὁ ἀριθμὸς «10.385». Ὁ κατάδικος πρὸ ἡ- βελε ὤ ἀκρωτηριασθῆ, τοῦ πλήρωνε ἕκατὸ φράγκα κί ἕκινους ἔβαζε τὸ φεΐδι πού φύλαγε σ' ἕνα δοχεῖο νὰ τὸν δαγκώσει καὶ νὰ τὸν δηλητηριάσῃ! Οἱ ἀστυνομικοὶ, φυσικά, συνέλαβαν αὐτὸν τὸν ἐγκληματικὸ «γιατρός» καὶ κατ' ἄρθρωσαν νὰ μάθουν τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο ἐργαζόταν. Τοῦς ὁμολόγησε τὰ πάντα μὲ μεγάλη ἀ- πλότητα:

—Μιά μέρα, τοῦς εἶπε, σὸ δόσος καθὼς κόβαμε ξύλα, εἶδα ἕνα μικρὸ φεΐδι νὰ γλιστρήσῃ ἀπὸ τὴν κουφάλα ἐνὸς δέντρου. Ἦταν τόσο μικρὸ κί ἀκίνδυνο, ὥστε τὸ πήρα στὰ χέρια μου. Δὲν ἀργῶσα βέβαια νὰ καταλάβω ὅτι ἦταν ἕνα φεΐδι «κόμπρας». Τὸ ἐκλείωσι λοιπὸν σὸ πακέτο τοῦ καπνοῦ μου κί ὅταν γύρισα στὸν καταυλισμὸ, κατάφερα νὰ θρῶ ἕνα κουτί καὶ νὰ τὸ βάλω ἐκεῖ μέσα. Σὲ τρεῖς μῆνες αὐτὸ τὸ φεΐδι εἶχε μεγαλώσει κί ἦταν ἐπικίνδυνο γιὰτὶ οἱ ἀδέενες τοῦ εἶχαν ἀρχίσει νὰ θγάξουν τὸ φροβερὸ δηλητηριώδες. Ὡστόσο, ἐμένα φαίνεται μ' εἶχε συνη- θίσει, γιὰτὶ δὲν τρώαζε κί ὅτε προσπαθοῦσε νὰ μὲ δαγκώσῃ. Ἐ, ἦταν πιὰ καίρος γιὰ νὰ ἐφαρμόσω τὸ σχέδιό μου. Ἦθελαν νὰ ἐηλητηριάσω τὴν ἑπιμετρώλα μου, πού μοῦ εἶχε ὀργώσει τὸ τεμῆρι ἐπὶ τῆς θηροκομίας. Καὶ μιά μέρα κατ' ἄρθρωσα νὰ τοῦ πληρωσω, ἔχοντες κρυμμένο μέσα σὸ μακί μου τὸ φεΐδι καὶ νὰ τοῦ δώσω τὸ χέρι μου. Ἐκείνος δὲν ἀνήχησε νὰ μοῦ τὸ σφι- χθῇ γιὰ νὰ εὐαῖ ὅτ' οἱ ἐκλείωσι ἦταν καλὴ. Ἦταν ἕνα κατὰ τὸ φεΐδι τὸν δάγκωσε τόσο λεπτὰ, ὥστε οἱ κελὸς τὸ κα- τάλασε. Μετὰ ἀπὸ τρεῖς ὄρες ὁ σποινδὸς ἐχθρὸς μου εἶχε πε- θάνει, ὑποφέροντας πολὺ ἀπὸ τοῦς τρομαχτικοὺς πόνους τοῦ δη- λητηρίου!..

—Καλὰ, μιά γιὰ πού λόγῳ δηλητηριάξες καὶ τοῦς φίλους σου; —Τοῦς βοηθοῦσα ὅσο μποροῦσα γιὰ νὰ ξεκουράζωνται. Ἐ τὴν ὥρα τὸναι καμμιά φορά νὰ πεθαίνη καὶ κανεῖς. Μὰ τί νὰ γίνῃ, ἀνθρώποι εἴμαστε!

Ὁ «10.385», ὅστερ' ἀπ' αὐτῆς τῆς ἀποκαλύψεως του, καταδικά- σθηκε σὲ θάνατο καὶ καταποθήθηκε ἀπὸ τὸν «Κύριο τοῦ Σαῖν Λωράν». Αὐτῆς ἡ ἱστορίας ὅμως πού σας ἀνέφερα, εἶνε ἀπὸ τίς πιὸ συνηθισμένες στὰ κάτεργα τῆς Γουιάνης. Οἱ κατάδικοι εἶνε τόσο τρομοκρατημένοι ἀπὸ τὸ ξύλο, τίς στερήσεις, τὰ βασανι- στήρια καὶ τὴ δουλειά, ὥστε προτιμοῦν νὰ πεθάνουν ἢ νὰ ἀκου- τηραθοῦν γιὰ νὰ γλυτώσουν ἀπ' ὅλα τὰ μαρτύρια. Ἐτσι, οἱ «γιατροὶ-κατάδικοι» τῆς Γουιάνης ἔχουν πάντοτε δουλεῖ. Ἐ- φαρμολοῦν ἀνενόηχτοι τῆς γίλιες καὶ μιά μεθόδους τῆς ἐπιστή- μης τους, ἀδιαφορῶντας ἂν θὰ πέσουν σὴν χέρια τῆς δικαιοσύ- νης καὶ θὰ παραδοθοῦν κί αὐτοὶ μὲ τὴ σειρά τους σὸ δῆμο.

ZAN ΜΠΑΖΑΛ

ΕΡΩΤΙΚΗ ΘΥΕΛΛΑ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 883)

—Μὰ χωρὶς ἐσένα δὲν μπορεῖ νὰ ζήσῃ. Εἶσαι ἡ μητε- ρά του.

—Μὰ τὸ ἴδιο θὰ συμθῇ καὶ χωρὶς ἐσένα! Εἶσαι ὁ πατέρας του!..

Ὁ Ντίκι κάθισε, σὴν χαμένος σὲ μιά πολυθρόνα. Τὸν εἶχε περιούσει κρούς ἰδρώς. Ἀπ' ἔξω, ἀκούσθηκε ἕνα κλάον. Ὁ Ντίκι ἦταν βυθισμένος στὶς σκέψεις του καὶ φαίνονταν σὴν νὰ μὴ τὸ ἀκούσει. Μὰ ἡ Μάμπελ, μ' ἕνα πῆδημα βρέθηκε κοντὰ στὴν πόρτα κί ἔκανε νὰ φύγῃ.

Ὁ Ντίκι σηκώθηκε ἀπότομα καὶ τὴν ἀρπάξε ἀπὸ τὸ χέρι.

—Στάσου λοιπὸν, Μάμπελ! Πού θὰ πᾶς; Πού φεύγεις;

—Θὰ φύγω... σὴν τὴν Τζόαν! τὸ ἀπάντησε.

—Ἐ, ὄχι! ἔκανε μὲ φρίκη ὁ Ντίκι. Δὲν θὰ σ' ἀφήσω νὰ φύγῃς.

Καὶ κλείωσε γρήγορα τὴν πόρτα. Ἐπειτα ἔχωσε τὸ κλειδί μέσα στὴν τσέπη του.

—Φεύγα τώρα ἂν μπορῆς! τῆς εἶπε μ' ἕνα θριαμβευτικὸ χα- μόγελο. Ἐμπρός! Γιὰ δοκίμασε!..

Ἡ Μάμπελ ἔκανε νὰ τρέξῃ πρὸς τὸ παράθυρο, μὰ ὁ Ντίκι τῆς ἔκλεισε τὸ δρόμο καὶ τὴν ἔρριξε πάνω στὸ τιθῆν.

Ἀπ' ἔξω ἀκούσθηκε πάλι τὸ κλάξον, δυὸ-τρεις φορές. Ἐπει- τα, ἕνα αὐτοκίνητο—τὸ αὐτοκίνητο τῆς Τζόαν—ἐξέκινησε μὲ θά- ρυθο. Σὲ λίγο δὲν ἀκούγονταν πια. Ἡ Τζόαν εἶχε φύγει—γιὰ πάντα.

Ὁ Ντίκι τότε ἀγκάλιασε τὴ γυναῖκα του κί ἀρχισε νὰ κλαῖει σιωπηλά, μὲ τὸ πρόσωπο σὸ στήθος τῆς. Σὲ μιά στιγ- μὴ τρέλλας, τὰ εἶχαν ξεχάσει ὅλα: Καὶ τὴν ἀγάπη τους καὶ τὴν εὐτυχία τους.

Μὰ ὁ κίνδυνος εἶχε περάσει πια, σὴν ἕνα μαῦρο σύννεφο, πού χάνεται στὰ βάθη τοῦ ὀρίζοντος..

ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ ΓΟΥΕΝΤΟΥΘ

Ο ΣΑΔΙΣΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΠΟΠΕΣΚΟ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 897)

γὸ τῆς ἡμέρας. Ἦταν πολὺ ὁμορφὴ καὶ δὲν εἶχε καθόλα «Νεόλα, μοῦ ἔλεγε κάθε τόσο, εἶσαι ἕνα χαμένο κομμάτι. Θὰ σὲ παντρεύω, μὰ δὲν θὰ μὲ περιορίσης καθόλου. Θὰ διασκεδάσω μ' ὄλους τοὺς φίλους σου. Ἐμένα μ' ἀρέσουν ὅλοι οἱ ἄνδρες». Τότε μὲ πᾶνον τὰ νεύρα μου. Τὴν ἀρπάξα ἀπὸ τὰ μαλλιά καὶ τὴν ἔδωρα, μέχρι πού νὰ μοῦ ὁραστῇ ὅτι μονιάζα ἐμένα ἀγαπᾷ. Μόλις ὅμως τὴν ἄφηνα ἀπὸ τὰ χέρια μου, ἔ- ξασκοιοῦσθες πάλι τὰ δικὰ τῆς. Σκέφτηρα τότε ὅτι ἔπρεπε νὰ ξεκα- θάρωσι μιά καὶ καλὴ τοῦς λογαριασμοὺς μαζί τῆς.. Ἐνα ἀπόγευμα λα- πὸν κάθησα τρεῖς ὄρες μόνος μου κί ἀδώνισα τὸ μαχαίρι μου. Ἐπι- τα τοῦ ἔκανα δόντια, γιὰ νὰ πικρῶνῃ. Ἐτοῖς ὅταν τὸ βράδυ πῆγα νὰ συναντήσω τὴν Τίτα στὴν ὄχθη τῆς Νταμπατίσιτα, εἶχα ὅτι μοῦ χροα- ζόταν. Περατήσαμε ἀφκετὴ ὥρα, συζητῶντας ἀνόητα. Ὑστερα ἔα- πλωθήκαμε στὴν ἀμμουδιά. Τὸ φεγγάρι εἶχε βγῆ στὸν οὐρανὸ. Ἐκεῖνη τὴν ὄρα ἡ Τίτα ἄρχισε νὰ μὲ πειράζει μὲ τ' ἀστεία τῆς. Ἐπειτα ἔ- βγαλε τὰ φορεμάτια τῆς καὶ βούτηξε στὸ νερὸ. Τότε μ' ἔπιασε ἡ ἔλθ- σα μου. Τὸ σῶμα τῆς μοῦ θύμησε ὅτι ἔπρεπε νὰ τὴν στατίσω. Τὴ φώ- ναξα κοντὰ μου μὲ τρομεροῦτητα καὶ τὴν ἄφησα. Σαφρὰ τῆς ἔδεσα τὸ στόμα μὲ τὸ μαπτήρι μου κί ὅστερα, μ' ἕνα σκαπὶ πού εἶχα μαζί μου, τῆς ἔδεσα τὰ χέρια. Ἐκεῖνη πάλευε νὰ ξεμῆνῃ, μὰ ἐγὼ ἴπρον πιὸ δυνατὸς. Ἄρχισα λοιπὸν νὰ τῆς πικρῶνῶ τὸ στήθος, τὰ δάχτυλα, τὰ πόδια. Ἡ Τίτα μοῦγκριζε σὴν θῆρο καὶ τὰ μάτια τῆς εἶχαν τόσο μεγαλώσει, ὥστε νόμιζα ὅτι θὰ βγοῦν ἀπὸ τῆς κόγχης τους. Ἐπειτα ἔ- μεινε ἀκίνητη. Εἶχε πεθάνει! Τὴν ὄρα ὅμως ἀρχίζε γιὰ μένα μιά νε- νοῦργια βουλιὰ. Ἐπρεσε νὰ τὴν κοιματάσω. Καὶ πράγματι, τὴν ἔ- κομισα σὲ τέσσερα κομμάτια καὶ τὴν ἐφοῖσα στὴν Νταμπατίσιτα. Ὑστερα γύρισα σὸ ἀρτοπωλεῖο καὶ κοιμήθηκα εὐχαρηστημένος. Εἶχα γλυτώσει ἀπὸ τὰ βασάνια τῆς φίλης μου.

Ὁ ἀστυνομικὸς, ὅταν ὁ Νικόλας Ποπέσκο τέλειωσε τὴν ἀφήγη- σὶ τοῦ ἐγκλήματός του, ἀμίλητο, τοῦ πᾶροντες τίς χειροπέδες καὶ τὸν ὠ- δήρησαν στὴν ἀστυνομία.

Ὁ Νικόλας Ποπέσκο εἶνε ἕνας ἀπὸ τοῦς παθολογικοὺς ἐγκληματίες. Μὰ δὲν θὰ γλυτώσῃ τὸ θάνατο, γιὰτὶ ἡ δολοφονία του εἶνε τόσο ἀνα- τρομαχτικὴ, ὥστε ἀναστήτωσε ὄλους τοὺς κατοικοὺς τοῦ Βουκουρε- στίου.

ZAN ΚΟΛΜΠ

ΟΙ ΕΚΒΙΑΣΤΕΙ ΤΩΝ ΠΑΡΑΣΤΡΑΤΗΜΕΝΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 886)

νος, ἀνέθετε στὸν «ἐκβιαστή», ἔν' ἄλλο μέλος τῆς σπείρας, νὰ συνεχίσῃ τὴ δουλειά. Ὁ «ἐκβιαστής» παρουσιαζόταν στὴ νέα καὶ τῆς ἔδινε ὅτι, ἂν δὲν τοῦ ἔδινε ἕνα χρηματικὸ ποσόν, θὰ τὴν καθήγγειλε στὴν ἀστυνομία ὅτι ἔχει ἕνα νόθο παιδί κί ὅτι θὰ τὴν ἔκλειαν σὸ σωφρονιστήριο. Ἡ νέα, γιὰ νὰ γλυτώσῃ τοῦς ἐξυ- τελισμοὺς καὶ τίς ταπεινώσεις, ἀρχίζε τότε νὰ τοῦ δίνει ἕνα τὰ λεφτὰ πού κέρδιζε ἀπὸ τὴν τιμὰ ἐργασίας τῆς. Ἐπειδὴ ὅμως ὁ «ἐκβιαστής» ποτὲ δὲν ἦταν ἐπισημασμένος ἔβαζε ἀκόμη καὶ τοῦς ἄλλους τρεῖς συνεργάτες του νὰ τὴ στενοχωρήσουν μὲ τίς ἀπειλές τους. Τὸ «παραστρατημένον» κορίτσι ἀναγκαζόταν τότε νὰ δέχεται ἕνα σωρὸ ἀγνώστους γιὰ νὰ κερδίζῃ χρήματα κί ἴ- τοι γινόταν μιά γυναῖκα τοῦ δρόμου. Ἐπειδὴ ὡστόσο δὲν μπο- ροῦσε νὰ συνηθίσῃ σ' αὐτὴ τὴν ἀπαίσιαν ζωὴ, αὐτοκτονοῦσε. Φα- νεται ὅμως, ὅτι ὁ Νταντιὲ ἦταν τόσο βέβαιος, ὅτι δὲν θὰ ἔπε- τε ποτὲ στὰ χέρια τῆς ἀστυνομίας, ὥστε διασκέδαζε μὲ τοῦς ἀ- στυνομικοὺς, γράφοντάς τους τὰ γράμματα πού σας ἀναφέραμε. Κί αὐτὸ ἦταν ἡ καταστροφή του. Τὸ τελευταῖο θῆμα του, ἡ Ζαννὲ Βωτιέ δὲν εἶχε ἐπιφυλάξει ἀμέσως κί ἔτσι πρόλαβε νὰ τοῦς προδώσῃ, ἀφοῦ πια δὲν φοβόταν τὴν ἐκδίκησὸ τους. Μ' αὐτοὺς τοῦς «ἐκβιασμοὺς», οἱ πέντε κακοποιοὶ εἶχαν κατορθώσει νὰ κάνουν μιά ὀλόκληρη περιουσία, ἀδιαφορῶντας γιὰ τὰ θυ- συχισμένα κορίτσια ποῦ αὐτοκτονοῦν γιὰ νὰ γλυτώσουν ἀπὸ τὰ μαρτύριά τους. Γι' αὐτὸ καὶ κανεῖς Παρισιανὸς δὲν τοῦς λυπῆ- θηκε, ὅταν τὸ κακούργικοῦ τοῦ Σηκουάνα τοὺς καταδίκασε σ' ἰσοθὰ δεσμά καὶ τοῦς ἔστειλε στὴν τρομαχτικὴ κόλασι τῆς Γουιάνης.

ΑΝΤΡΕ ΣΑΡΠΑΝΤΙΕ

ΜΙΑ ΣΦΑΙΡΑ ΣΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 905)

πῶ ὅτι ὁ Χούσκινσον, ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ πολέμου, εἶχε μιά Γερμανικὴ σφαῖρα κοντὰ στὴν καρδιά.. Τὸν εἶχε ἐξετάσει πολ- λές φορές... Μὰ κανεῖς κα δὲν μπορούσε νὰ τοῦ βγάλῃ αὐτὴ τὴ σφαῖρα, γιὰτὶ ἡ ἐγχείρησις ἦταν πάρα πολὺ ἐπικίνδυνη!.. Φαίνεται λοιπὸν ὅτι ὁ Χούσκινσον πέθανε ξαφνικά ἀπὸ συγκο- πῆ, τὴ στιγμὴ πού τὸν ἐσφύριζε ὁ τρελλὸς ἔμφανι στὰ χέρια του.. Μὲ τὸ σφίξιμο, ἡ σφαῖρα εἶχε περάσει μέσα στὴν καρδιά του.

Ὁ Τέντυ Κούπερ, ἦτικε σὴν τρελλὸς τὸ ὄστρο του καὶ χωρὶς νὰ χαρητῆσῃ τὸ φίλο του, ἔφυγε ἔσφαιρικά ἀπὸ τὴ Λέσχη καὶ γύ- ρισε μ' ἕνα ἀμάξι ἀπ' αὐτὰ πού σέρνοντο οἱ ἱθαγενεῖς σὸ σπῆτι του.

Τὴν ἄλλη μέρα, παράτασε τὴ θέσι του καὶ τὸ σπῆτι του καὶ γύρισε μὲ τὸ πρῶτο ὑπερωκεάνειο στὴ Νέα Ὑόρκη.

Μὰ ὅσο κί ἂν ἔβαζε, δὲν βρῆκε πια τὴν ὁμορφὴ Σίλλεο, πού δὲν ἔφταγε διόλου γιὰ τὸ θάνατο τοῦ ἀνδρός τῆς. Κί ὁ Τέντυ Κούπερ ἔμεινε ἐπαρηγόρητος σ' ὅλη του τὴ ζωὴ, ἔχοντας πάντα μαζί του, σὴν τύφι, μιά χοντρή σφαῖρα ἀπὸ ἕνα Γερμα- νικὸ περίστροφο..

ΝΟΡΑ ΜΠΟΥΡΚΕ